

စောကြည်ဖြူ။

(သုခချမ်းသာ)

စမဝိဇ္ဇာအောင်ဖြည့်စုံနှင့်

မြေပြုမိစ္ဆာ

"စမဝိဇ္ဇာအောင် ပြည့်စုံနှင့် မြွေဖြူမိစ္ဆာ"

ကျုပ် ဒီတစ်ခါတော့ မြွေဖြူမိစ္ဆာကို နှိမ်နှင်းရမှာ ဖြစ်တာကြောင့် ထန်းပင်စု ရွာလေးသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ ရတော့သည်။ ။

လမ်းခရီးတစ်လျှောက် အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေသည်။ ။ အန္တရာယ်နဲ့ ပတ်သက်၍ စိုးစဉ်းမျှပင် မတွေ့ရ၍ ကျုပ်အတော်ကို စိတ်အေးနေသည်။ ။

ထန်းပင်စု မရောက်ခင် ရွာလေးတစ်ခု ရှိနေသည် ကိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဒီပွဲစက္ခုဉာဏ်အားဖြင့် အလိုလျောက် သိနေသည်။ ။

ထိုရွာလေး၏ နာမည်သည် ၊ အေးချမ်းတဲ့ အသွင်ကို ဆောင်ကြဉ်း နေပေမဲ့ အတွင်းသဏ္ဌာန်၌ မူ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲခြင်းတို့ ပြည့်နှက်နေသည်။ ။

ရွာနာမည်လေးက အေးသာယာရွာ၊ လယ်ယာ ကိုင်းတော စတဲ့ တောသူ တောင်သား အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေတဲ့ ရွာလေးဟု ဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ပေ။

ရွာထိပ်ရောက်သော် ဇရပ်သဖွယ် ကျောင်းဆောင်ငယ်လေး တစ်ခု ကို ကျုပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ဇရပ်အတွင်း၍ သင်္ကန်းနွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ရုံထားတဲ့ ဆရာတော် တစ်ပါး။

ကျုပ်က ထိုဇရပ်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး တရားထိုင်တော်မူနေတဲ့ ဆရာတော်ကို မျက်စိစုံမှိတ်၍ ရှိခိုး ဦးချ ကန်တော့လိုက်သည်။ ။

"ဪ ဒကာလေး ရောက်လာပါပေါ့လား ... "

"မှန်လှပါ ဘုရား၊ တပည့်တော် ရောက်လာပါပြီ အရှင်ဘုရား"

"အိမ် ကောင်းလေစွ ကွယ်"

ဟု ဆရာတော်က ဆိုပြီး တရားထိုင်ရာမှ ထ၍ ...

"ဒီရွာလေးရဲ့ ဖြစ်ပျက်နေပုံကိုတော့ ဒကာလေးလည်း သိလောက် ရောပေါ့"

"တင်ပါ့ဘုရား တပည့်တော် အနည်းကျဦးမျှ သိထားပါတယ်ဘုရား"

"အိမ် ဒါဆိုလည်း ဒကာလေး ရွာထဲကို ဝင်ပြီး စုံစမ်းချေလော့၊ ဆရာတော်ကတော့ ဟိုဘက်ရွာကို ခဏ ကြွလှိုက်ဦးမယ်၊ ဒကာလေးရဲ့ ကိစ္စပြီးခါမှ ပြန်ကြွလာတော့မယ်ကွဲ့"

ဟု ဆိုကာ ဆရာတော်သည် ရဟန်းတို့ ၏ အဘိဓမ္မာတရားတော် လာ (၂၂)ပါးသော ဣန္ဒြေတော်ဖြင့် တစ်ဖက်ရွာသို့ ကြွမြန်း သွားလေတော့သည် ။

ကျပ်လည်း ဇရပ်လေးမှ တစ်ဆင့် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည် ။

ရွာအဝင် တမာပင်လေး (၃) ပင်ကျော်တော့ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းလေး မြင်ရသည် ။

ကျောင်းဝင်းကြီးက ကြီးမားသော်လည်း နေတဲ့ ရဟန်းသံဃာမရှိ၍ ကျောင်းဆောင်တို့ သည် ဟောင်းနွမ်းနေသည် ။

ရွာထဲက ဆိုင်းဝိုင်းသံ အိုးစည် ဒိုးပတ်သံတို့ ကို ရွာထိပ်ကပင် အတိုင်းသား ကြားနေရသည် ။

ဒီခရီး မလာခင်က အဘိုးဆရာ အဘတင့်မှာ လိုက်သည့် စကားကို ပြန်ကြားယောင်မိသည်။ ။

"လူလေး ခုသွားရမဲ့ ခရီးက အန္တရာယ်လည်း များ သလို၊ အယူမှားယွင်းနေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ဆုံးမ ရဦးမကွဲ့၊ မြွေဆိုး မိစ္ဆာနဲ့ လည်း ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ မို့ သတိကြီးစွာ သွားလာပါလို့ အဘိုးက မှာ လိုက်ပါစေကွယ်"

အဘိုး ပြောတဲ့ စကားကို ကြားယောင်ရင်း လမ်းရောက်ခဲ့သည် မှာ ရွာထဲသို့ ရောက်မှန်း မသိရောက်ခဲ့တော့သည်။ ။

ရွာထဲရောက်တော့ မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကမလှ၊ ဘိုးတော်ပုံစံ အင်္ကျီအညိုရောင် ပုဆိုး အညိုရောင် ဝတ်ထားတဲ့ လူကို ဝိုင်းပြီး ဦးချ ကန်တော့ နေကြတာပါဗျာ။

ဒါနဲ့ အဲဒီလူကြီးကို ဝိုင်းကန်နေကြတဲ့ မဏ္ဍပ်က ပြန်ထွက်လာတဲ့ ဦးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဗျို့ ဦးလေးရေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘုရား ရဟန်းသံဃာ ဦးချမဘဲ အဲဒီလူကြီးကိုပဲ ဝိုင်းပြီး ကန်တော့ နေရတာတုန်းဗျ"

"ဟေ မင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်။

အဲဒီ ဆရာက စွမ်းတယ်ကွ၊ ဘုရား ရဟန်းသံဃာက ငါတို့ ဘဝတွေကို ချမ်းသာအောင် မလုပ်ပေးနိုင်ဘူးကွ၊ အဲဒီဆရာက ငါတို့ ဘဝကို ချမ်းသာစေနိုင်တယ်ကွ"

"ဘယ်လို ချမ်းသာနိုင်စေတာလဲ ဦးလေးရ"

"အေး မင်းက ဒီရွာက လူမဟုတ်တော့ မသိတာ ဖြစ်မယ်။ ငါ ပြောပြမယ် အဲဒီဆရာက ငွေတစ်ဆိုရင် ငါးထောင်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ်ကွ"

။ အေး ထိဂဏန်းလည်း ပေးတယ်ကွ"

"ငွေကကော တကယ် ငါးဆ ဖြစ်လို့ လား ပြီးတော့ ထိကကော တကယ် ပေါက်လို့ လားဗျာ"

"ဖြစ်ပါ့ဗျာ။ ထီလည်း ပေါက်တာမှ ခဏခဏပဲကွ။မင်း မယုံရင် ငါတို့ ရွာထဲကို လိုက်ကြည့်လေ ဦးမောင်လေးရဲ့ အိမ်က လွဲပြီး ဘယ်အိမ်မှ သစ်သားအိမ် မရှိဘူးကွ၊ သူကလည်း အဲဒီဆရာကို မကိုးကွယ်ဘဲ ရွာပြင်က ရဟန်းကိုပဲ ဆွမ်းကပ် ကိုးကွယ်နေတာကိုးကွ ဟား ဟား ဟား"

ပြောပြီး တဟားဟား အော်ရယ်သွားသော လူကြီးကို ကြည့်လိုက် မဏ္ဍပ်ထဲက ဘိုးတော်ယောင်ကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်စိတ်ပျက် သွားရသည် ။

ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ကို သေချာ ဂဃနဏ သိရအောင် ရွာတွင်းသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့ပြီး ဦးမောင်လေး ဆိုသူရဲ့ အိမ်ကို လိုက်ရှာ နေမိတော့သည် ။

ဟော တွေ့ပါပြီဗျာ ... ကုက္ကိုပင်လေးအောက်က တဲအိမ်လေး တစ်လုံး ကျုပ်လည်း ထိုတဲအိမ်လေးသို့ ဝင်သွားမိတော့သည် ။

တဲပြင်၌ ဦးမောင်လေးဟု ထင်ရသော ဦးလေး တစ်ယောက် ထင်းခွေနေသည် ။

ကျုပ်လည်း "ဗျို့ ဒါ ဦးမောင်လေးရဲ့ အိမ်လားဗျ"

ခုနက ထင်းခွေနေသော ဦးလေးသည် လုပ်လက်စကို ရပ်ပြီး ကျုပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး

"ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်က ဦးမောင်လေးပါပဲ"

ထိုသို့ ပြောပြီး ဦးမောင်လေးက အားပါးတရ ပြုံးပြီး ...

"ဆရာလေးက အောင်ပြည့်စုံမလား"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ အောင်ပြည့်စုံပါ။ နေပါဦး ကျုပ်နာမည် ဘယ်လို သိတာတုန်းဗျ"

"ဟာ သိတာပေါ့ ဆရာလေးရာ ... ဆရာတော်က ပြောပြထားတာ လေ လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်က ဆွမ်းသွားကပ်တော့ ပြောလိုက်တာ ဆရာလေးရ ၊ အဲဒီဆရာလေးကို ရပ်ထားခိုင်းမိပြီ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အကြမ်းသောက်ပါ ဦး ဆရာလေး"

"ဟုတ်ကဲ့ဗျာ ... လာ ဦးလေးကိုလည်း ကျုပ်သိချင်တာလေးတွေ မေး ချင်တယ်ဗျာ"

"ကဲ့ ပြောပါဦး၊ အဲဒီ ဘိုးတော်ရဲ့ ရာဇဝင်လေး ပြောပြပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး"

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က ဆိုရင် ရွာဦးကျောင်းမှာ က ဆရာတော် အပါဝင် ဦးဇင်းက လေးပါး။ ကိုရင်လေးတွေက ဆယ်ပါး။ ကျောင်းသား ငါးယောက်ရှိပြီး တစ်ရွာလုံးက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဖြစ်တာမို့ မနက်ခင်း ဆို တရားသံနဲ့ တစ်ရွာလုံး အေးချမ်းနေသည် ။

ရွာဦး စေတီမှာ လည်း ရွှေရောင်တစ်ဝင်း ကြည်ညိုစရာ အပြည့်ပါပဲ ။ သူ့နာမည်က ဘဦး သိုက်တူး ဘဦးတဲ့ ရွာက ခေါ်ကြတာကတော့ ... သူအလုပ်က သိုက်တူးတာ သူမှာ တပည့်လေး တစ်ယောက်ရှိတယ် တ

ပည့်နာမည်က ငပိုင်။

တစ်နေ့တော့ သူတို့ အိမ်လေး အတွင်းက ...

"ငါ့ဟေ့ ငါကြွ လာပြီ မင်းတို့ ကို ဆင်းရဲတွင်းက ကယ်တင်မယ်ဟေ့
" လို့ အော်သံလည်း ကြားရော ရွာသူရွာသားတွေက ပြေးပြီး စူးစမ်းကြ
တော့တာပါပဲ။

"နောက်နေ့ကြတော့ ထိပေါက်သူပေါက် ဆွဲကြိုးတွေ လည်ပင်းမှာ
သီးသူ သီးနဲ့ တစ်ရွာလုံးနီးပါး ဘုန်းကျောင်းဘက် မလှည့်တော့ဘဲ သူ့ရဲ့
အိမ်မှာ စုနေကြတော့တယ်။ နောက်တော့ ရွာသူသားတွေက တိုက်တွေ
ဆောက်ကြ။ ဦးဇင်းတွေက လူထွက်၊ ကိုရင်တွေရော ကျောင်းသားတွေ
ရော ဘယ်သူမှ မကျန်ကြတော့ဘူး။ နောက်တော့ ဆရာတော်ကိုလည်း
ဆွမ်းကပ်မဲ့သူ မရှိတော့ ဦးလေးကပဲ မနေ့ကထိ ဆွမ်းကပ်ခဲ့တာပါ။
အဖြစ်ပျက်ကတော့ ဒါပါပဲ ဆရာလေးရေ"

"အင်း ဟုတ်ပြီ၊လာ အဲဒီမဏ္ဍပ်ကို သွားရအောင်" ဟု ကျုပ်က ဆိုပြီး
ဦးမောင်လေးနဲ့ အတူ ထိုမဏ္ဍပ်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည် ။

ကျုပ်တို့ မဏ္ဍပ်ထဲ ဝင်လိုက်သည် နဲ့ ...

"မင်းအဆင့်လောက်တော့ ငါက သနားတယ်ဟေ့" ဆိုပြီး စက်တွေနဲ့
စပစ်တော့သည် ။

ကျုပ်လည်း လေပေါ်မှာ အကာကွယ် စမကို ရေးဆွဲပြီး ကာထား
လိုက်တော့သည် ။

ဘိုးတော်ယောင်ရဲ့ စက်ကြောင့် မဏ္ဍပ်ထဲက လူတွေ ပြေးထွက်သွား
ကြတော့သည် ။

သူရဲ စက်က ကျုပ်ကို မထိဘဲ အခြားလူတွေကို ထိခိုက်ကုန်တာကြောင့် ဒေါသထွက်ပြီး ကျုပ်တို့ ကို အသားကို ထိစေတာနဲ့ ပြာကြလောက်သည့် မီးစက်နဲ့ ပစ်တော့သည်။ ။

ကျုပ်က မီးမှ ရေဖြစ်စေသော စမကို လွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်ပြီး လှမ်းပစ်လိုက်တော့သည်။ ။

တစ်ဖက်က စက်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စမနဲ့ ထိပ်တိုက် ဆုံသွားတော့သည်။ ။

"ဝုန်း ... "

"အား ... ကယ်ကြပါဦး။ ရေတွေ အများကြီးပဲ ရေနစ်ပြီး သေပါပြီ" ဆိုပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်ခုံဝပ်ပြီး အော်နေတဲ့ ဘိုးတော်ယောင်ကို တွေ့ရလိုက်တော့သည်။ ။

ကျုပ်က စမကို ပြန်သိမ်းပြီး။

"အချုပ်မှ လွတ်ကင်းစေ" ဟု ဆိုလိုက်မှ ဘိုးတော်ယောင်သည် အော်ပြီး ထွက်ပြေး သွားတော့သည်။ ။

ကျုပ်သိလိုက်ရသည် က သေချာတယ်၊ ဘိုးတော် ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ သိုက်တူး ဘဦးတော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပြီး ဆိုတာကို ပေါ့ဗျာ။

ထိုရွာလေးက အထွက် လမိုင်းဟူသော အကြောင်းအရာလေးကို ပြန်တွေးမိသည်။ ။ ယခုပင် ကြည့်လေ လမိုင်းကပ်ပြီး ငွေတွေ တိုးအောင် လုပ်ပေးသော ဘဦး။ ထိပေါက်အောင် လုပ်ပေးသော ဘဦး ခုတော့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆရာပြောပြသော လမိုင်းအကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြန်တွေး နေမိတော့သည်။ ။

(မှတ်ချက် ဗဟု သုတ ရရန် ဖော်ပြသည်)
လမိုင်းဟူသော အယူအဆ
